

§ 342.

Naar Skriftvekslingen er sluttet, kan Sagsøgeren saa vel som ogsaa Sagsøgte, saafremt Modkrav ere tingfæstede, i et Retsmøde begære Sagen henvist til Domsforhandling ved den paagældende Landsret. Ønsker imidlertid en af Parterne Udsættelse for at føre Bevis, kan en passende Udsættelse hertil tilstaaes, for saa vidt det af Underretten skønnes at være nødvendigt, for at vedkommende Part tilbørlig kan varetage sit Tarv. Til Oplysning herom og for at Retten kan sættes i Stand til at træffe de i § 343 omtalte Afgørelser, finder, for saa vidt fornødent, en mundtlig Forhandling Sted, hvorunder Parterne efter kortelig at have fremstillet, hvorom Sagen drejer sig, angive, hvorvidt de agte at føre Bevis, og i bekræftende Fald for hvad og paa hvilken Maade.

§ 343.

I det i forrige Paragraf omhandlede Retsmøde træffer vedkommende Underret derhos, for saa vidt Udsættelse er tilstaaet, Bestemmelse om Afhørelse af Vidner, om Foretagelse af Syns- eller Skønforretninger, om Indkaldelse af Parterne til personlig Afhøring i Henhold til § 293, samt om det skal paalægges Modparten eller Trediemænd at fremkomme med Dokumenter m. m., jvf. ogsaa §§ 274 og 287. Skal personlig Afhøring af Parterne i Henhold til § 293 finde Sted, kan Retten bestemme, at Parternes Afhøring skal foregaa, forinden Bestemmelse tages om Indkaldelse af Vidner eller Udmeldelse af Syns- og Skønsmænd. Deslige Bestemmelser kunne ogsaa saavel før som senere træffes af Retten i eller udenfor et Retsmøde, og hvis den, naar Begæring om at erholde en saadan Bestemmelse fremkommer, finder det hensigtsmæssigt, kan den kræve Modpartens mundtlige eller skriftlige Udtalelser om Spørgsmaalet. Naar den Omstændighed, som ønskes bevist, skønnes at være uden Betydning for Sagen, eller naar Modparten under Skriftvekslingen har erkendt den eller til Retsbogen erklærer ikke at ville benægte den, tilstedes Bevisførelse ikke.

Parterne kunne ikke fordrø nogen foreløbig eller særskilt forudgaaende Bestemmelse af Retten om Bevisbyrdens Fordeling.

§ 344.

Vidneførsel, der skal tjene til Oplysning i en borgerlig Sag, kan i Reglen først foregaa, naar Bestemmelse derom er tagen efter § 343. Naar paagældende Part staar i Fare for at miste sit Bevis eller i øvrigt gør det sandsynligt, at han har særlig Interesse i, at Beviset optages tidligere, kan han dog begære, at Vidneførslen foregaaer forinden.

Skal Vidneførsel finde Sted for den Underret, der leder Forberedelsen af Domsforhandlingen, udsteder Retten de fornødne Indkaldelser til Vidnerne samtidig med, at den efter § 343 tager Bestemmelse om deres Førelse. I andre Tilfælde indledes Vidneførsel med, at vedkommende Part indgiver skriftlig Begæring herom til Underretten paa det Sted, hvor Vidnet bor eller opholder sig. Saafremt Vidneforklaringen er bestemt til Brug under en Søsag, tiltrædes Retten udenfor København af to søkyndige Medlemmer; i København træder Sø- og Handelsretten i den almindelige Underrets Sted saavel i Handels- som i Søsager.

Den ovenfor nævnte Begæring om Vidneførsel skal indeholde Angivelse af den Sag, i Anledning af hvilken, og af den Person, mod hvem Vidneførslen skal foregaa, Opgivelse af det, hvorfor Bevis søges tilvejebragt, og af Vidneres Navne m. v., samt Oplysning om, at der efter § 343 er taget Bestemmelse om Vidneførselen eller, at denne i øvrigt har Hjemmel i denne Lovs Bestemmelser. Retten kan paalægge Parten yderligere at oplyse Rigtigheden af sine Anbringender. Den træffer derefter i eller